

Juleaften 2021 Langø, Dannemare, Kappel og Vestenskov

Salmer:

Det kimer nu, Julen har bragt, Et barn, Glade jul

Evangelium: Lukas 2. 1-14.

Prædiken v. Birgitte Flensburg

Julen er smerternes fest. Sådan lyder titlen på et julekalenderprogram, der er sendt gennem hele december måned på P1. Det er den knarvorne forfatter Knud Romer, som er vært sammen med en kvindelig journalist, og de har i programmet valgt at fokusere på alt det, som er svært og gør ondt, når vi fejrer jul.

For sandt er det, at julen ikke kun rimer på hjerte, men mindst lige så meget på smerte. Ja, det er nærmest sådan, at julen endda næsten kan fremkalde den smerte, som ellers ligger godt pakket væk i løbet af året. Men når julen nærmer sig, dukker den op igen.

Og hvad er det da, der gør så ondt her midt i al julefejringen? Hvorfor kan vi ikke bare med et åbent og glad sind glæde os med de glade, danse om træet og fryde os over denne dejlige årligt tilbagevendende begivenhed?

Ja, vi som er oppe i årene og har fejret jul mange gange, vi ved det vist godt. Det er blot ikke så rart at tale om, for vi skal jo nødvendigvis ødelægge den gode stemning. Der er bare det ved det, at den gode stemning måske allerede er ødelagt, fordi der netop ikke bliver talt om det svære.

Jo flere uudtalte sorger og savn der er ved en fest, jo sværere er det at finde glæden frem. Så ligger det tunge gemt væk under gulvtæppet og buler op, så dansen om juletræet får os til både at snuble og falde.

Hos nogle handler det svære om sorgen over, at der siden sidste jul er blevet en mindre omkring træet. Den første jul uden en af sine kære, kan være tung at komme igennem.

Da skal vi have at vide, at julens glæde handler først og fremmest om glæden på trods. Den glæde, som netop kan opstå der, hvor sorgen og savnet fylder mest. Som den gamle Brorson skrev i en af sine julesalmer: "Og knuste hjerter føler bedst, hvad denne store frydefest for glæde har at bringe". Men det er svært at blive glad på kommando.

Jeg ved ikke, om I måske kender til den oplevelse at møde et menneske, som stråler af glæde på en sådan måde, at der næsten ikke er plads til nogen andre i nærheden. Så meget fylder glæden. Alt er godt, der er penge nok, masser af succes, sundhed, de perfekte venner og præstationerne er i top. Vedkommende stråler af begejstring.

Men, hvor er der plads til mig, som på ingen måde kan leve op til den jubel? Hvad skal jeg næsten gøre af mig selv, som slet ikke har noget at prale af? Tværtimod. Jeg har hverken succes, job, penge eller opnået noget, som jeg kan diske op med. Nej.

Så må vi vist sande det mundheld, som lyder sådan: "Ingen kan sprede mørke, som den der har set lyset".

Men, det er på ingen måde den glæde, der er tale om med julens evangelium. Englene sang om den glæde, der kommer ovenfra og som er for alle. Der er ikke tale om, at han, barnet i krybben, der rækker os glæden, han selv har i overflod. Tværtimod.

Glæden rækkes os af ham, som ligger lille, fattig og forsvarsløs i en krybbe i en stald omgivet af snavs og lugt fra dyrene. Ham er der ingen stads ved. Og så er det alligevel ham, der bringer os den største glæde, som kan frelse hele verden.

Måske skal vi mere besinde os på det, vi *ikke* har, end på alt det vi har? Måske handler juleglæden slet ikke om størrelsen på gaverne, pynten på juletræet eller smagen af julemaden og godterne?

Måske handler julens glæde netop om dem, vi savner, den sorg, vi bærer på og de tab, som vi

har lidt gennem livet? Mon ikke det var de svære forhold i vores liv, som Grundtvig hentyder til, når han i en af sine salmer skriver om julesorgen, som slukkes af englens budskab.

Julesorgen handler om alt det, der var, men som ikke er mere. Dem, der er døde og borte, og dem, som en gang var i vores liv, men som af forskellige grunde ikke er det mere.

Vores såkaldte x-er, som engang var vores ægtefælle og som vi delte et liv sammen med, et familieliv, som var intakt. Søskende, som ikke har set hinanden i årevis, for ikke at tale om forældre, som ikke længere har kontakt med deres børn.

Forældre, som må undvære deres delebørn, og børnene, som må undvære den ene forælder og fejre jul med fars eller mors nye kæreste, som er ligeglad med dem.

For ikke at tale om bedsteforældre, som aldrig får deres børnebørn at se, fordi børnenes

forældre er gået hver til sit, og der ikke længere "i gåseøjne" er plads til de gamle i familien.

Disse svigt træder frem i julen, og forsøger vi at kvæle dem, gør det blot ondt værre. Vi kan ikke gå gennem livet uden at lade nogen bag os. Det sker, hvad enten det er vort ønske eller det blot er noget, der tilstøder os udefra. Så vel døden som livet kan skille os fra vore kære og medføre stor sorg.

Og hvad skal vi så gøre med alt det, når vi fejrer jul? Ja, vi skal lytte til englens sang og lade os tiltale af deres budskab. Julens glæde kommer først og fremmest til dem, hvor hjertet sidder mest beklemt. Ikke til dem, der fester på slottet i glimmer og glans.

Når englene synger til os om glæde og frelse, er det for at trøste dem, der sørger, give nyt håb til de håbløse og tænde lys i det mørke, som omgiver os. Der er stadig en fremtid for os. Der venter fortsat glæder i livet, også selv om det ser sort ud lige nu.

Julens glæde er på trods. Derfor forventes der ikke, at du kan blive glad på kommando, Men julen vil bringe dig hjertets glæde. Den glæde, som rykker ind og bor inderst inde, hvor ingen sorg tør røre den, fordi den glæde er umistelig.

Så derfor forventer vi ikke, at alle skal bryde ud i jubel, for at det skal se pænt ud. Nej, kom og bring det med, der tynger dig, så skal du se og høre, at netop julens glade budskab er for dig, og da kan vi roligt ønske hinanden en rigtig glædelig jul.